

ստուգիւ կաթողիկէ կրօնաւորական կարգերու մէջ որքաններ կան՝ որոնք ծաղիկ հասակի մէջ, տոհմային պանծալի տխուղոսները, ծնողական հարստութիւնը, կեանքի վայելքը մերժելով՝ ինքզինքնին Աւետարանական խրատներու խստութեան կ'ենթարկեն, անծանօթ է արհամարհեալ մնալը յանձն կ'առնեն մարդասիրական սուրբ գործերու հետամուտ ըլլալով:

Բրօֆէսօրն ալ այս իրականութեան առջև ապշահար մնաց, և անգամ մ'ալ հասկցաւ թէ որքան սխալական էր իւր վարդապետական տեսութեանց մէջ:

Ինքնաբերաբար մղուեցաւ դէպ ի դուռը, և դեռ փոքրիկ ֆոյրը ճաշարահէն դուրս չելած՝ դիմաւորեց զինքը, ու մի և նոյն չոր ցամաք շեշտովը գոչեց.

— Ներեցէ՛ք ինձ, ազնիւ Մարգիզուհի, եթէ առանց զձեզ ճանչնալու՝ գէշ դատողութեան մէջ ինկայ: Կը խնդրեմ՝ մի՛ մերժէք նուազաւոր քառութեան բնիկներ:

Խօսելուն ատեն՝ ջանաց 100 ֆրանքնոց թղթադրամ մը ծածկել ափսէի արծաթներուն տակ:

Առաքինութիւնը դարձնել տուաւ փոքրիկ ֆրոշ նազելի աչքերը Բրօֆէսօրին վրայ, որուն կրկնեց.

— Շնորհակալ եմ, շնորհակալ...:

Եւ Համալսարանի Ուսուցչապետը ամենուն կրկնեց՝ թէ բնաւ ինքզինքը այնքան հրէանիկ զգացած չէր, որքան փոքրիկ ֆրոշ իրեն տուած այդ չքնաղ դասին անուշ նայուածքովը:

Հ. Ն.

ՅՈՒՆԻՍԿՈՒՄԻՆԻՍՏԻՆԻ

ՈՐ Կ'ԱՆՅՆ ԻՆՆԵՐՆԵՐ...

Իմ մանկական քաղցր օրերուն յուշիկներն Ներկայացան իսկոյն միտքս խորքին մէջ, Միծաղեցան ինձի մի պահ, և հզօնեցին,

Թողնէ՛ք զիս՝ անցնի...:

Յէշեք ես զուրգուրանքներն մայրիկիւ, Իմ օրբանիս շուրջ իւր հրգած մեղեդին, Ոտնափոխիկ իմ առաջին քայլիկներս.

Լացի, և անցան...:

Մըտքիս խորին ընթերցանքն ծորեցին

Անցիկ ահոյշ կեանքիս մեղի բեկորներ.

Սակայն անոնք ալ առթեցին դառնութիւն,

Լըքին ու անցան...:

Յէշեք ես՝ արեւմտեան մամբռան,

Խոկումներու քաղցրութիւնները համակ,

Սակայն անոնք ալ կեանքին ետ սահեցան

Գնացին ու անցան...:

Մըտածեցի նորաբողոք ծաղիկներն,

Թըռչիկներուն դալալայիկները յուզել,

Տեսայ, աւաղ, որ անոնք ալ ինձի ետ,

Ո՛հ, պիտի անցնին...:

ԿԵԱՆՔԻՆ ԻՆՆԵՐՆԵՐ

Ախ եթէ ես կարենայի բարձրերէ՝

Սառնակով վայելիկ կեանքն աշխարհին,

Եւ յանձնէի թեւերուն քաղցր սիւզին

Իմ հրաժեշտի հուսկ ողորդներս սէրերէն:

Եթէ հրեք կարենայի հետեւի՝

Մենասէրի յաճախ անցով շափողին,

Եւ լըռութեան պաշտամունքին մէջ անցնէ,

Վերաբարձ կեանք մ'արժանեցի ըսկալի:

Թէ մենութեան մէջ յըզացող երկերով՝

Գաղափարի դըրօշակի մ'ըլլայի,

Ու թըլփայրօք խաւարին մէջ քանայի

Կոյր աշխարհուն Լոյսի ռանիս սպանով:

Ո՛հ այն ատեն ես երջանիկ առ յաւէտ,

Սըրտիս քուր ըզանձնեցողն առ յըրոյն,

Պիտ' ուղղէի ողորդսն օսին իրերուն.

Եւ վայելի կեանքին ծաղիկն խնկաւտ:

Դեկտ. 1916

ԺԻՐԱՐՔ